

LBRIS | We know
books

JACK
LONDON

COLT ALB

*Traducere de Mircea ALEXANDRESCU
și Marius MĂGUREANU*

EDITURA
PRUT

Intensitate, vigoare și elan de Ana Bantoș 5

Partea I

Capitolul I. PÂRTIA CĂRNII 13
Capitolul II. LUPOAICA 21
Capitolul III. URLETUL FOAMEI 32

Partea a II-a

Capitolul I. BĂTĂLIA COLȚILOR 45
Capitolul II. VIZUINA 55
Capitolul III. PUIUL CENUȘIU 63
Capitolul IV. ZIDUL LUMII 68
Capitolul V. LEGEA CĂRNII 79

Partea a III-a

Capitolul I. MEȘTERII FOCULUI 87
Capitolul II. ROBIA 98
Capitolul III. PROSCRISUL 107
Capitolul IV. PÂRTIA ZEILOR 113
Capitolul V. CONVENȚIA 118
Capitolul VI. FOAMETEA 127

Capitolul I. DUȘMANUL SEMINȚIEI SALE	137
Capitolul II. ZEUL CEL SMINTIT	147
Capitolul III. DOMNIA URILOR	156
Capitolul IV. MOARTEA CARE ATĂRNĂ DE GÂT	162
Capitolul V. NEÎMBLÂNZITUL	174
Capitolul VI. DASCĂLUL IUBIRII	180

Partea a V-a

Capitolul I. CALEA CEA LUNGĂ	195
Capitolul II. ȚARA DE JOS	201
Capitolul III. ȚINUTUL ZEILOR	208
Capitolul IV. CHEMAREA SEMINȚIEI	218
Capitolul V. LUPUL ADORMIT	224

Pădurea de molift negru șerpua mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Vântul despuiase de curând arborii de veșmântul lor alb de gheață și, în lumina palidă a asfințitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tăcere nemărginită domnea asupra întinderii, și întreg ținutul nu era decât o pustietate nesfârșită și fără de viață, încremenită, atât de însingurată și rece că nici tristețe nu mai trezea. Te îmbia parcă să râzi, dar un răs ce înfiora mai mult decât orice tristețe, un răs fără voieșie, ca zâmbetul sfinxului, un răs rece ca gheața, în care sălășluia ceva din grozăvia celor neștrămutate. Era minunata și tainica înțelepciune a veșniciei care își râdea de deșertăciunea vieții și de strădania ei. Era wildul¹, sălbaticul wild de la miazănoapte, cu inima de gheață.

¹ *Wild* – termen generic, intraductibil, care, întocmai ca pampasul, taigaua, jungla, stepa, indică o regiune cu anumite elemente specifice. În America de Nord, wildul cuprinde regiunea străbătută de cercul polar, precum și pe cea învecinată cu ea. Aceste regiuni se află la periferia zăpezilor veșnice și a regiunii moarte a polului; Alaska face parte aproape în întregime din regiunea denumită wild. Pădurile, care alternează cu preriile, sunt numeroase, iar solul, foarte accidentat, conține nenumărate zăcăminte minerale, între care cărbune și aur. Cea mai mare parte din an e iarnă și zăpada acoperă uniform pământul. Ea începe să se topească abia prin iunie, dar pământul se dezgheață numai la suprafață. O vară scurtă îngăduie apariția unei vegetații luxuriante, crescută în grabă. (*n.t.*)

Dar viața totuși era, undeva departe în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul apei înghețate, trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer de cum le ieșea din gură în pufăituri de aburi, așternându-li-se apoi în cristale pe blană. Prinși în hamuri și șleauri de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie fără tălpici, făcută din scoartă groasă de mestecăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus și răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afânată care se ridica dinainte în valuri. Pe sanie era legată zdravăn o ladă lungă și îngustă. Mai erau și altele – pături, o secure, un ibric pentru cafea și o tigaie; dar ceea ce îți sărea mai întâi în ochi era lada lungă și îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înainte câinilor pășea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma saniei, un altul. În lada de pe sanie zăcea un al treilea, pentru care truda se sfârșise, un om pe care wildul îl doborâse și îl răpusese pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubește mișcarea. Pentru el, viața e o ocară, căci viața înseamnă mișcare; și wildul năzuiește întotdeauna să nimicească mișcarea. El îngheață apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori, de-i face să înghețe până-n măduvă, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hărțuiește și-l doboară wildul pe om – omul, făptura cea mai neastâmpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei după care mișcarea trebuie să ducă până la urmă la nemișcare.

Totuși, înainte și în urma saniei, neînfricați și dârji, pășeau din greu cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuși. Își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrajii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că nici nu li se mai putea desluși chipul. Ai fi spus că sunt niște arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Nu erau însă decât oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ținutul amăgirii și tăcerii, bieți vântură-lume, porniți într-o aventură uriașă, luptându-se cu strășnicia unei lumi tot atât de îndepărtate, străină și încremenită precât e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruțându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere. Îi strivea sub greutatea imensității fără margini și a unei soarte de nestrămutat. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului, storcând din ei, așa cum storci suc din boaba de strugure, toate patimile și exaltările înșelătoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce și-au dat seama că sunt peritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără un dram de minte în vârtoarea jocului marilor elemente și forțe oarbe dezlănțuite.

Trecu o oră și încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul crescă în icniri repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia tremurător și încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tânguie. Omul din față întoarse capul până ce privirea lui o întâlni pe a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeleș.

Un nou urlet străpunse tăcerea. De astă dată, cei doi oameni își dădură seama dincotro vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

– Ne-au luat urma, Bill, spuse omul din față.

Glasul îi răsuna răgușit și parcă dintr-o alta lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

– Carnea e rară, îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure nu știu de câte zile.

După aceea, nu mai scoaseră o vorbă, deși rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conteneau înapoia lor.

La căderea nopții, vârară câinii într-un desiş de molift de pe malul apei și înjghebară tabăra. Sicriul, așezat lângă foc, le slujea

deopotrivă de scaun și de masă. Căinii-lupi, înghesuiți ceva mai departe de foc, mârâiau și se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

– Henry, mi se pare că se ațin pe lângă tabără mai aproape ca de obicei, observă Bill.

Henry, care sta aplecat asupra focului, potrivit ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap. Și nici nu se grăbi să vorbească, până ce nu-și luă locul pe sicriu și nu începu să mănânce.

– Știi ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Căinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill dădu din cap.

– Eh, nu știi, zău.

Tovarășul îl privi mirat:

– Nu te-am mai auzit până acum să te îndoiești de deșteptăciunea lor.

– Henry, spuse celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce larmă au făcut când le-am dat de mâncare?

– S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunosc Henry.

– Câți câini avem, Henry?

– Șase.

– Bine, Henry... Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum ți-am spus, Henry, avem șase câini. Am scos din sac pești și am dat fiecărui câine câte unul, dar un câine a rămas fără pește.

– Ai numărat greșit.

– Avem șase câini, o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. După aia, m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

– Avem numai șase câini, spuse Henry.

– Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat și, aruncând o privire pe deasupra focului, numără câinii.

– Acum îs doar șase, spuse el.

– L-am văzut pe celălalt rupând-o de fugă prin nămeți, zise Bill cu nepăsare. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimator și spuse:

– Ce n-aș da să se termine odată drumul ăsta!

– Ce vrei să spui? întrebă Bill.

– Vreau să spun că încărcătura pe care o ducem cu noi îți cam zdruncină nervii și ai început să ai vedenii.

– M-am gândit la asta, răspunse Bill cu seriozitate. Și, cum îți spuneam, când l-am văzut că o tulește peste nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. După aia, am numărat câinii și tot șase mi-au ieșit la socoteală. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să ți le arăt.

Henry nu răspunse, ci mestecă mai departe, în tăcere, până ce își termină mâncarea. O încheie cu o ceașcă de cafea, apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

– Adică, crezi că... – un urllet tânguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba; se opri să-l asculte, apoi își încheie fraza arătând în direcția de unde venea urletul – era vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

– Al dracului să fie dacă nu-i așa. Doar ai văzut și tu ce larmă au făcut câinii!

Urlet după urlet și altele care le răspundeau transformară tăcerea într-un adevărat balamuc. De pretutindeni se auzeau urlete, iar câinii își arătau spaima ghemuindu-se unul într-altul și atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlea părul. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai azvârli câteva lemne pe foc.

– Mi se pare că te-ai cam pierdut cu firea, spuse Henry.

– Henry..., Bill trase gânditor din pipă, și după un răstimp urmă: Henry, mă gândeam... zău că ăsta e cu mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Făcu semn către cel de al treilea, arătând cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau așezați.

– Când om muri noi, Henry, mare noroc dacă om avea destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de câini.

– Dar noi nu avem familie, nici bani și nici toate ălelalte ca ăsta, adăugă Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atâta cale ca să ne îngroape.

– Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce căuta la capătul pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, unul ca ăsta, care la el acasă e cineva și care n-ar fi avut nevoie niciodată să-și bată capul ce să mănânce sau cu ce să se acopere – asta nu pricep eu.

– Putea să trăiască până la adânci bătrâneți, dacă rămânea la el acasă, încuviință Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar își luă seama. Se mulțumi să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i apăsa de pretutindeni. În bezna de nepătruns nu puteai desluși vreo formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jărăticul. Henry mai arată cu capul o a doua și a treia pereche. În jurul taberei se făcuse un cerc de ochi sclipitori. În răstimpuri, o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Neliniștea câinilor crescuse și, cuprinși de spaimă, dădură buzna spre foc, târându-se și ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învâlmășeală, unul dintre câini nimerise peste foc și începu să schelălăiască de durere și de spaimă când mirosul de păr pârlit se răspândi în aer. Larma făcu o clipă cercul de ochi să dea înapoi neliniștit și chiar să se retragă puțin, pentru ca îndată ce câinii se liniștiră, să se apropie din nou.

– Henry, ce ghinion al dracului să ți se termine muniția!

Bill își termină pipa și-l ajută pe tovarășul lui să aștearnă culculul de blană și păturile peste crengile de molift pe care le așezară pe zăpadă înainte de cină.

Henry mormăi ceva și începu să-și dezlege mocasinii.

– Câte cartușe ziceai că ne-au rămas? întrebă el.

– Trei, se auzi răspunsul, și aș fi vrut să fie trei sute. Le-aș fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba!

Ridică pumnul amenințător spre ochii ce sclipeau, apoi își puse cu grijă mocasinii în fața focului.

– De s-ar muia odată gerul, urmă el. Sunt 50 sub zero de două săptămâni. Ce bine ar fi fost să nu mă fi pornit la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place întorsătura pe care o ia. Nu mă prea simt eu în apele mele. Și, cum începusem să-ți spun, aș vrea să se termine odată drumul ăsta, să putem sta amândoi în fața focului la Fortul Mc. Gurry, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Uite ce-aș vrea eu.

Henry mai mormăi ceva și se vâri în culcuș. Nu ațipi bine, că-l trezi glasul tovarășului său.

– Ascultă, Henry, când a venit ăla de-a luat un pește, de ce oare n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

– Te frământă prea mult, Bill, răspunse Henry somnoros. Nu erai așa altădată. Mai tacă-ți gura și culcă-te, și să vezi că mâine-dimineață o să te simți iară în apele tale. Cred că nu stai bine cu stomacul, și d-aia ești așa.

Cei doi tovarăși dormeau unul lângă altul, în același culcuș, răsuflând din greu; focul sta să se stingă și ochii strălucitori strângeau cercul în jurul taberei. De spaimă, câinii se strânseseră grămadă și, din când în când, mârâiau amenințător la vreo pereche de ochi care se apropia. La un moment dat, se făcu atâta larmă, încât Bill se trezi. Ieși din culcuș cu băgare de seamă, ca să nu-și trezească tovarășul, și mai puse lemne pe foc. De îndată ce flăcările se înălțară, cercul de ochi se trase înapoi. Mai aruncă o uitătură spre câinii ghemuiți unul în altul. Se frecă la ochi și îi privi cu mai multă atenție. Apoi se strecură din nou sub pături.

– Henry, zise el. Ei, Henry.

Henry mormăi trezindu-se din somn și întrebă:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nimic, se auzi răspunsul, numai că i-am numărat din nou și iar sunt șapte.

Henry primi această noutate printr-un mormăit, care se transformă în sforăială și adormi din nou.

Dimineața, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș pe tovarășul său. Deși era șase dimineața, mai erau încă trei ore până să se facă ziuă. Și în bezna nopții, Henry începu să pregătească gustarea de dimineață, în timp ce Bill împătorea așternutul și pregătea sania de plecare.

– Ascultă, Henry, întrebă el pe neașteptate, câți câini ziceai că avem?

– Șase.

– Greșit, proclamă Bill triumfător.

– Sunt iar șapte? întrebă Henry.

– Nu, cinci; unu a tulit-o.

– La naiba! strigă Henry, mânios, lăsând gătitul și venind să numere câinii.

– Ai dreptate, Bill, spuse el. Grăsanul a șters-o.

– Și a rupt-o de fugă, de parcă scăpăra în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

– N-are sorți de scăpare, încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun rămășag că schelălăia când le aluneca pe gâtlej, bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată!

– Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun, zise Bill.

– Dar oricât de nebun o fi un câine, chiar până într-atât nu cred să fie ca s-o tulească și să-și facă singur felul! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalți câini, prinzând într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Mă prind că niciunul din ăștia n-ar face așa ceva.

– Nici cu băta nu-i poți urni de lângă foc, încuviință Bill. Am spus eu întotdeauna că Grăsanului îi lipsește o doagă.

Iată epitaful unui câine mort pe o pârtie de la miazănoapte – și câți alți câini, câți oameni nu vor fi avut parte nici măcar de unul ca acesta.